

LBRIS

We know
books

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Limbajul
SIMBOLIC,
Limbajul
NATURII

Opere complete – Volumul 8

EDITURA PROSVETA

CUPRINS

I	Sufletul.....	7
II	Ființa umană și diferitele sale suflete	39
III	Cercul (centrul și periferia)	63
IV	Timpul și veșnicia.....	109
V	Cele douăsprezece munci ale lui Hercule	137
VI	Marea primăvară	165
VII	Prima zi de primăvară.....	173
VIII	Adevărata cununie.....	191
IX	De ce omul a antrenat omul în căderea lui.....	219
X	Cum sunt conținute în gură cele două principii	241
XI	Sfântul Duh	261
XII	Limbajul simbolic.....	283

LBRIS

We know
books

I

Sufletul

Întrebare: „Maestre, ne puteți spune ce este sufletul?”

Pentru a raspunde la întrebarea voastră voi începe prin a vă vorbi despre diferitele moduri în care unele religii și sisteme filozofice au încercat să explice ființa umană distingând în ea, diferite principii.

Hindușii o divizau în 7 și teozofii au adoptat această diviziune. Astrologii o divizau în 12 în corespondență cu cele 12 semne ale Zodiacului, iar alchimiștii în 4, după cele 4 elemente. Kabaliștii au ales 4 și 10, cele patru lumi și cei zece sefiroți. În religia vechilor Persani, mazdeizmul apoi manicheizmul, omul este divizat în 2 după cele două principii ale binelui și răului, al luminii și întunericului, Ormuzd și Ahriman. Opus acestei teorii, unii afirmă că omul este o unitate indivizibilă. Cât despre creștini, ei îl divid adesea în 3: corp, suflet, spirit; și noi,

revenim la rândul nostru, asupra acestei diviziuni trinitare. Voi adăuga că anumiți ezoteriști au ales o diviziune în 9 pentru că ei repetă 3 în 3 lumi, fizic, spiritual și divin.

Unde este adevărul? La toți. Acest lucru depinde din ce punct de vedere considerăm omul. Fie că este 1, 2, 3, 4, 7, 9, 10, 12, totul este adevărat. Putem merge mai departe și să îl divizăm de 3 ori în 12 adică în 36 și încă de 2 ori în 36 adică în 72 și din nou în 2 cei 72: 144. 36-72-144 este ordinea în care aceste numere sunt studiate în Kabilă și sunt semnificative. Putem remarca că cifra 3 revine cel mai des: de 3 ori $3 = 9$; de 3 ori $4 = 12$; de 3 ori $12 = 36$, etc... 36 sunt 36 de genii; de 2 ori $36 = 72$ sunt cele 72 de nume ale lui Dumnezeu, Sem HaMephorash. Se spune că acela care cunoaște cele 72 de nume ale lui Dumnezeu le poate comanda tuturor geniilor planetare¹... Kabaliștii și Inițiații nu au ales întâmplător toate aceste numere. Să luăm de exemplu numărul 72. Punctul vernal retrogradează cu un grad la fiecare 72 de ani, 72 reprezintă și bătăile inimii pe minut; putem constata că ritmul respirator normal este de 18 pe minut și 18 este exact un sfert din 72...

În mișcarea stelelor și a planetelor, în succesiunea sau repetiția numeroaselor fenomene ale naturii, înțelepții trecutului au observat o oarecare regularitate, adică ritmuri care se traduc prin numere. Aceste numere sunt extrem de semnificative, ei le-au folosit pentru a expune anumite idei și în funcție de aspectul pe care vroiau să îl prezinte, au folosit un anumit număr. Am procedat în

același fel. Adesea, din comoditate, divizez omul în 2: natura inferioară sau personalitatea și natura superioară sau individualitatea, pentru că această diviziune ușurează înțelegerea anumitor probleme. Pentru alte explicații, am ales fie diviziunea în 3, în 6 sau în 7, dacă mi s-a părut mai clar pentru voi. Aceste diviziuni sunt doar mijloace comode pentru a explica un aspect sau altul al realității. Nici unul nu îl contrazice pe altul pentru că, fiecare este adevărat dintr-un anumit punct de vedere.

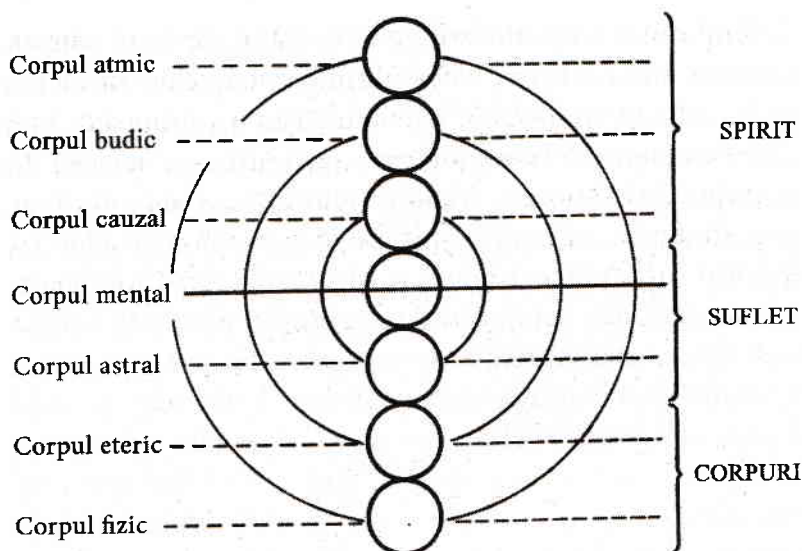
Putem diviza omul în atâtea regiuni câte vrem. Să luăm, de exemplu, anatomistii: pe o anume planșă ilustrată, ei prezintă doar sistemul osos, scheletul, pe o alta doar sistemul circulator cu artere, vene, capilare sau sistemul muscular sau pe cel nervos, etc... Este întotdeauna omul dar, prezentat de fiecare dată sub un aspect diferit, pentru că îi este imposibil intelectului de a le sesiza în ansamblu. Și geografii, când întocmesc hărțile, ei nu prezintă în același timp toate aspectele unei țări. Pe hărțile fizice, sunt indicate rețelele hidrografice, munții, câmpiile... pe hărțile geologice, natura terenurilor.. și există și hărți economice, politice, etc. Același lucru se întâmplă în toate domeniile. Deci, exact ca un anatomist sau un geograf, Inițiații se folosesc de anumite diviziuni, urmărind aspectul pe care doresc să îl illustreze.

Acum, pentru a explica ce este sufletul, putem începe prin a ne opri asupra diviziunii în 7, aceea a hindușilor și a teozofilor. Vă voi spune deci, că omul este

alcătuit din 7 corpuri: fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic și atmic. Acum, dacă dorim să încercăm să facem ca această diviziune în 7, să coincidă cu diviziunea în 3 cu care Occidentalii sunt mult mai obișnuiți, este posibil. În această diviziune în 3, „corpul” corespunde planului fizic și planului eteric; „sufletul”, planului astral și planului mental; „spiritul”, planului cauzal, budic și atmic. Deci, pentru spirit există 3 planuri, pentru suflet, 2, și pentru corp tot 2. Din această schemă, vedeți că sufletul este un intermediar, o legătură între lumea fizică și lumea spiritului; el este vehiculul care transportă elementele cerului spre pământ și de la pământ la cer. Totul trece prin suflet.

Să luăm exemplul arborelui, căci îi putem aplica diviziunea în 3: rădăcină, trunchi și ramuri. Hrana arborelui este asigurată printr-un sistem de vase conducătoare: în centru se află vasele care transportă seva brută de la rădăcini spre frunze, unde ea este elaborată și în scoarță se află vasele periferice care retrimite seva elaborată spre rădăcini. Deci, sunt doi curenți, unul ascendent, celălalt descendent și ceea ce este important de remarcat este că ele nu se amestecă. Sunt comparabile cu cele două fluxuri arteriale și venoase din corpul uman: sângele din vene și sângele din artere nu se amestecă nici el, altfel apare maladia albastră.

Sufletul este deci o regiune intermediară, care este traversată de curenții ce merg de la pământ la cer și de la cer spre pământ. Este scara lui Iacob. Ea este scara de-a

lungul căreia, în visul lui Iacob, îngerii urcă și coboară: ea se află în suflet, adică în planul astral și în cel mental; de aceea există doi curenți: acela al sentimentului și acela al gândului, dar ei nu se întâlnesc niciodată. Nimic nu este elaborat în suflet, el este doar un loc de trecere traversat de tot ceea ce coboară din cer, din lumea divină spre creaturile de jos, și tot ceea ce, de jos, urcă spre Cer.

Spiritul lucrează asupra materiei, folosind ca intermediar sufletul. Prin urmare, sufletul este un instrument pentru spirit, un instrument pe care acesta îl folosește pentru a atinge planul fizic, deoarece spiritul singur, nu poate. Numai sufletul are posibilitatea de a atinge materia

și, prin urmare, cu ajutorul lui, spiritul poate lucra asupra materiei, o modelează, o finisează, îi poate comanda. Fără suflet, fără posibilitățile sufletului, spiritul nu poate face nimic cu materia. Toate forțele care sunt acolo, acumulate în corpul fizic, metale, cristale, petrol, aur, pietre prețioase - simbolic vorbind - spiritul le poate folosi doar cu ajutorul sufletului care intră și se strecoară în corp pentru că este deja mai mult... nu mai mult din punct de vedere material, ci mai aproape de materie; deci are mai multe posibilități să o atingă și să-i extragă elementele. Și când a ajuns să le atingă, el trimite aceste elemente spiritului.

Dar câte nu s-au spus despre suflet! Am citit cele mai absurde și neclare teorii, mai ales în cărțile scrise de teologi. Acest lucru se datorează faptului că nu au observat bine natura. Totul se reflectă în natură și când știi cum să o observi, poți găsi soluția la cele mai complexe și abstracte întrebări. Toate problemele alchimice, teurgice, magice, cabalistice sau astrologice, le puteți găsi rezolvate în fenomenele planului fizic. Acum ar trebui să vă obișnuiți să faceți această lucrare de decriptare. De câte ori nu v-am vorbit despre acest subiect! Dar nu îl luați în serios. Credeți că interpretările mele sunt poetice, doar atât, și bune pentru copii, ele sunt prea simple pentru voi.

Dacă vă imaginați că vi se poate poate explica mai clar ce este sufletul, vă înșelați. Nu vi se putea explica mai clar decât tocmai am făcut-o. Acum, dacă trebuie să ne oprim asupra tuturor posibilităților sufletului și a diferitelor moduri în care a fost reprezentat, există, desigur,

multe de spus. Sufletul are posibilități modelatoare și formative, nu are limite, se poate extinde, poate îmbrățișa întregul univers... A fost numit lumină astrală, medium universal etc. Dar, printre toate reprezentările simbolice care i-au fost date, există una care a rămas indescifrabilă pentru mulți, și anume aceea a șarpelui care își mușcă coada. Și aici putem vedea o diviziune în 3: corp, suflet și spirit. Spiritul este capul șarpelui, corpul este coada, iar sufletul este totul între cap și coadă. Dar ce semnificație au toate acestea, nu am dreptul să vă explic. Vă voi spune doar că acest simbol mă preocupă de ani buni. Am vrut să știu ce reprezintă și când am aflat, a fost o revelație de nedescris. Apoi am făcut tot ce am putut pentru a înțelege ce ascund Inițiatii în acest simbol. În realitate, este foarte simplu, când Cerul te ajută să înțelegi, devine foarte simplu... Dar nu am dreptul să vă dezvălui.

Și acum, unde se situează omul? Peste tot... Veți spune: „Chiar și în corpul său fizic?” Da, chiar și în corpul său fizic. Dacă se identifică cu corpul, la fel ca oamenii obișnuiți care se identifică întotdeauna cu burta, stomacul, sexul etc., el este corpul. În realitate, evident, corpul nu este omul, este doar instrumentul său, îmbrăcămintea lui. Este posibil să aveți un picior sau un braț tăiat, este posibil să vi se fi îndepărtat un plămân sau un rinichi, mai există și simțiți că nu vă aflați nici în picioare, nici în brațe, nici în restul organismului. „Atunci, veți spune, omul este în sufletul său?” Da, desigur, acolo se află în mare parte, dar nu complet. Adevărata casă a omului este spiritul său. Și

ce face el cu sufletul său? Se manifestă prin el ca printr-un corp, un corp superior, evident, un corp luminos, dar tot un corp care, într-o zi, se va dezintegra și în acel moment omul va trăi în spiritul său.

Când spunem că sufletul unui om este nemuritor, în realitate vorbim despre sufletul său superior, adică despre spiritul său: dar sufletul său inferior va dispărea pentru că este muritor. Da, sufletul obișnuit al unui om este muritor, dar sufletul său spiritual, care este spiritul său, este nemuritor și acolo va trăi cândva. Desigur, el poate începe astăzi, dar cu condiția să învețe să nu se confunde cu nimic care nu este el. Observându-se pe sine, analizându-se pe sine, meditănd, rugându-se, el trebuie să lucreze pentru a se căuta, pentru a se regăsi. De ce? Pentru că s-a rătăcit și cel care s-a rătăcit își pierde toate posibilitățile. Pentru că oamenii s-au îndepărtat de sursă, de spirit, și-au pierdut conștiința adevăratei lor identități și, odată cu pierderea acestei conștiințe, au pierdut totul. Din acest motiv, toate tipurile de Învățământ inițiativ îi dau discipolului sarcina de a se regăsi pe sine, de a se cunoaște.

Pe frontonul templului din Delfi era inscripționat: „Cunoaște-te pe tine însuși”; dar puțini gânditori au înțeles acest precept. Se crede că a te cunoaște înseamnă a-ți cunoaște caracterul, slăbiciunile, calitățile. Nu, este ceva mai mult. Dacă ar fi fost doar psihologie, nu ar fi fost scrisă niciodată pe un templu! Este prea ușor să ne cunoaștem așa. Adevărata cunoaștere inițiativă este să te

contopești, să fuzionezi printr-un act de iubire, așa cum se spune în Biblie că „După aceea a cunoscut Adam pe Eva”. Cunoașterea reală este fuziunea. Pronunțând: „Cunoaște-te pe tine însuți”, Inițiații doreau să spună că omul nu este cine crede el că este și, prin urmare, trebuie să se cunoască pe sine. A se cunoaște pe sine înseamnă a se identifica, a fuziona cu Eul său, cu Eul superior care se află deasupra, în regiunea spiritului.² De aceea el trebuie să renunțe la tot ceea ce este doar un ambalaj poleit, iluzoriu și să se înalțe din ce în ce mai sus până devine una cu spiritul. Asta înseamnă să te cunoști pe tine însuți și este doar un aspect al simbolului șarpelui care își mușcă coada, este doar o parte infimă. Restul, cercetați-l singuri.

Repet, sensul Inițierii este acela de a-l învăța pe om să se detașeze de natura sa inferioară pentru a putea vibra la unison cu spiritul său care este adevăratul lui Eu; în acel moment va avea toate calitățile spiritului, puterea, stăpânirea de sine, cunoașterea spiritului. Fuziunea cu Eul Superior este fuziunea cu Dumnezeu. Da, a te regăsi, a te cunoaște, înseamnă a te contopi cu divinitatea, pentru că această scânteie, acest spirit care se află în om nu este niciodată separat de Dumnezeu; și căutându-se pe sine, regăsindu-se pe sine, omul atinge conștiința supremă de a trăi și a respira în Dumnezeu.

Dragii mei frați și surori, această filozofie este nemăsurată, colosală... Cum a fost înțeleasă, habar n-am, dar voi încerca prin toate mijloacele să vă fac să o înțelegeți pentru a o împărtăși cu voi. Pentru mine, este

foarte clar, este foarte simplu, totul se rezumă la simbolul șarpelui care își mușcă coada.* Și vedeți voi, ceea ce este extraordinar la Inițiați este că ei au capacitatea de a rezuma, de a condensa o știință amețitoare într-un simbol aparent nesemnificativ.

„Dar de ce, veți spune, trebuie să unim cele două extremități ale șarpelui?” Vă voi răspunde doar că, omul dacă ar rămâne ca o linie dreaptă sau sinuoasă, și-ar împrăști energiile și ar fi vlăguit. În timp ce dacă ar uni cele două extremități, cei doi poli ar fi conectați și există o forță formidabilă care se acumulează în cerc, în centrul său. Atâta timp cât omul nu s-a regăsit, toată puterea lui se risipește inutil, dar când se regăsește, puterea lui este acolo, adunată, condensată și păstrată pentru muncă. Da, capul și coada... adevărata cunoaștere este rezultatul legăturii capului și al cozii.

Nefericirea oamenilor constă în faptul că aceștia caută întotdeauna să se cunoască pe ei înșiși prin alții. Bărbatul caută întotdeauna o femeie, iar femeia un bărbat, ca să se contopească, de aceea nu reușesc să se găsească: pentru că în exterior nu ne regăsim și ne pierdem puterea, o risipim. Nu te regăsești niciodată prin altcineva, este un efort irosit. Desigur, există câteva senzații mici, unele mici satisfacții, dar imediat după aceea ne îndepărtăm, suntem din nou separați și chiar atât de separați, încât începem să ne certăm. Vrem să ne sudăm împreună, să ne

* Vezi cap. IV: „Timpul și veșnicia”